

CODRUȚA ROMAN

O ALTFEL DE
AFACERE

Roman

TEFAN DIMITRIU

Coperta: Leo Orman

Ilustrația copertei – sursa: <https://www.pexels.com>

© 2019 ePublishers

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-716-950-8

Ediția digitală a cărții se află la:

<http://ibooksquare.ro/Books/ISBN?p=978-606-716-951-5>

Pentru mai multe informații privind această carte, adresați-vă editurii ePublishers sau info@ePublishers.info.

www.ePublishers.info
www.ePublisher.us
www.LibrariaCoresi.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROMAN, CODRUȚA

O altfel de afacere : roman / Codruța Roman. – București :

ePublishers, 2019

ISBN 978-606-716-950-8

821.135.1

Amurgul toamnei târzii se transforma rapid în beznă, reamintindu-i cât de puțin puțin rămăsese până la sfârșitul anului.

Durerea experiențelor din trecut nu-i dădea pace. Tot ce reușise Dalia cu greu, era să se închidă în sine și să se prefacă față de restul lumii că durerea ei trecuse, că nu mai există.

Era sigură că alte fete de vârsta ei suferiseră lucruri la fel de dureroase, dar își reveniseră: aveau o slujbă, cunoscuseră alți bărbați, își întemeiaseră familii, însă ea nu reușea să facă asta. De ce oare ea nu izbutise niciodată să-l scoată pe Luca din viața ei, din inima ei?

Iată povestea. Avea 18 ani, era o fată frumoasă, tocmai terminase liceul și nu știa pe ce drum să o apuce. Ceea ce și-ar fi dorit ea părerea de neatin. Lipsa resurselor financiare o presa să-și găsească cât de repede un loc de muncă. Dar unde?

Părinții ei erau oameni obișnuiți. Munceau de dimineața până seara, dar nu era de ajuns. Își amintește și acum cu câtă nerăbdare așteptau ea și frații ei Crăciunul sau Paștele, pentru că atunci primeau și ei

Respe câte ceva: o bluză, un pantalon, o pereche de ghetuțe noi...

Ei îi plăcea enorm să picteze, aceasta era pasiunea ei. Avea probabil un talent înnăscut. Uneori picta și pe sticlă. Din mâinile ei ieșeau lucruri superbe. Ar fi dorit să urmeze Artele Plastice, dar părea un vis imposibil de atins.

S-a decis așadar să meargă la București să-și caute un loc de muncă. Era la 40 de km de satul ei natal. Mama ei avea o verișoară acolo și o rugase să o primească pe Dalia un timp, până își va strânge niște bani și își va putea lua o chirie.

Când sosi momentul despărțirii, avea lacrimi în ochi. Doi dintre frații ei erau deja căsătoriți, la casele lor. Dar mai rămâneau patru acasă: două fetițe și doi băieței, cel mai mic avea doar cinci anișori.

Trebuia să plece, să-și găsească un rost, nu se putea baza pe nimeni, trebuia să reușească cumva prin propriile-i puteri. Nu se gândise atunci, ce-i va rezerva viața...

Îmbrățișându-și părinții și frațiorii, porni la drum, tristă, îngândurată, neliniștită. Nu poate spune că mătușa ei nu a ajutat-o. A găzduit-o, primea o mâncare caldă zilnic, dar ea simțea că era totuși în plus... încă o gură de hrănit, și nu o ducea nici aceasta prea roz...

În fiecare dimineață lua ziarul, citea, căuta, mergea, era refuzată. Nu știa ce să mai facă, îi venea să se întoarcă acasă, dar acolo ce va face?

În cele din urmă, găsi ceva. Trebuia să vândă flori în piață. Adică mai exact să facă buchete, aranjamente florale, coroane... tot ce se putea face din flori. Și pentru că iubea nespun florile, a învățat repede, iar din mâinile ei ieșeau minuni. Vindea foarte bine, avea comenzi, astfel doamna Manolescu, o femeie cam la cincizeci de ani, patrona ei, o îndrăgi.

Își dăduse seama că era corectă și vorbea deosebit de frumos cu clienții. Era destul doar să-și deschidă gura și să-i auzi acel glas moale, odihnitor, protector încât îți venea să o tot ascuți. Ea vorbea și cu florile, parcă le cunoștea graiul „tu stai aici... așa... iar pe tine frumusețea mea, te pun aici, bine, să vedem... ah da, n-am uitat de tine trandafir frumos ce ești, uite, te așez...

– Bună ziua!

Fiind foarte concentrată, nu auzi când intrase cineva.

– Ah, scuzați-mă... bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

– Cu un buchet de flori.

– Vă rog să-mi spuneți cum ați dori să fie? Ce fel de flori? Uitați-vă puțin și pe aici, am câteva făcute.

– Vreau cel mai frumos buchet de flori din lume. Las la latitudinea ta, fată dragă...

Dalia ridicase privirea și se uită la el. Ochii ei mari de culoarea ambrei îi întâlneau pe ai lui. Erau negri întunecați, mult prea negri. Dar frumoși. Erau umbriți de gene lungi și dese, la fel de negre. Părul nu era tuns foarte scurt, era puțin dezordonat, parcă îl răvășise vântul și era tot negru ca abanosul. Fire argintii îi apăruseră ici colo, îndeosebi la tâmpole, ceea ce-i dădea un aer personal, distinct, sporindu-i frumusețea. Avea o gură superbă, buza de jos fiind mai groasă, părea senzuală, iar când îi zâmbi îi observase dinții albi și perfecți. „Frumos bărbat, gândi Dalia, oare câți ani o avea? Nu, mai mult de treizeci, poate nici atât...”

Purta o pereche de blugi, ghete și o geacă tip sport, având gulerul ridicat, iar în mână ținea o cască de motociclist...

Privindu-l mai atentă, îi observă mâna care se întinsese și atinse un fir de frezie... degetele-i lungi, erau îngrijite, curate. Când el luă în mână o altă floare, îi simți mirosul plăcut, probabil un parfum scump, de care ea nici nu auzise. Dar era așa de plăcut... simțise fiori prin întreg corpul... nu se așteptase la asta, pentru ea trebuia să fie un client la fel ca oricare altul.

– Așadar...

– Am spus să-l faci tu, am încredere!

Nu știa de ce îi tremura mâinile, se întoarse cu spatele, lucrând la cealaltă masă. De ceva vreme se mutase un magazin de flori, având aceeași conducere.

El o lăsa în pace, să-l termine în voie. Dalia făcu pentru el un buchet de flori de câmp, viu colorat. Arăta

superb, dar avea emoții, poate el ar fi preferat trandafiri, cale, orhidee... cine știe.

– Am terminat, domnule!

Îi întinse buchetul cu mâna tremurândă. El îl privise, apoi o privi pe ea. O studie. Părul ei lung care îi ajungea până în talie, avea culoarea mierii... ochii mari, mirați și temători... gura parcă pictată, nasul drept, sprâncenele frumos arcuite, tenul măsliniu... trupul perfect.

Pentru că nu spunea nimic, tăcea doar privind-o, ea l-a întrebat:

– Vă place? Dacă nu, încerc altceva. Îmi era mai ușor, dacă îmi spuneți...

– Șttt... nu mai vorbi! E minunat, superb. Mulțumesc!

Îi lăsase un bacșiș de două ori mai mare decât costul buchetului. Ea a refuzat.

– Vă rog să vă luați banii, e mult prea mult.

– Cine mă oprește pe mine să dau cât doresc?

Ce era să mai spună? Bâigui un „mulțumesc”. El se îndreptă spre ușă, dar se întoarse brusc.

– Care e numele tău?

– Dalia.

– Numele unei flori...

El a ieșit. Ea a privit multă vreme ușa care s-a închis în urma lui... „ce bărbat misterios, parcă-i venit din alte lumi, parcă e ireal...”

Zgomotul motocicletei îndepărtându-se, îi arătă că nu visase cu ochii deschiși.

De atunci intra zilnic în florăria ei, cam pe la aceeași oră, aproximativ la 4 după-amiază. Înainte de acea oră, Dalia devenea neliniștită. Aștepta. Se gândea ce buchet îi va mai face, se gândea la el. El renunțase definitiv să-i spună ce ar dori, lăsase asta în seama ei, cum făcuse de prima dată. Ea vedea că este mulțumit, spunându-i întotdeauna un cuvânt de laudă.

Uneori o privea atât de insistent, încât ea roșea, alteori nu o privea deloc. Dalia avea impresia că se joacă cu ea, ceea ce nu-i plăcut.

– Știi, ai un talent aparte în a lucra cu florile... Oare te-ai născut printre flori? De aceea le iubești atât de mult...

– Poate...

– Nu știi dacă m-am prezentat, eu sunt Luca. Voi veni des pe aici, poate chiar zilnic după un buchet de flori.

– Soția dumneavoastră trebuie să fie foarte fericită... nu multe femei primesc zilnic câte un buchet de flori.

Cum el nu mai spuse nimic, ea îl privi. Trăsăturile feței i se înăspriră, privea încruntat undeva departe. Ochii lui atât de frumoși se îngustară, formând parcă o linie dreaptă.

Dalia se sperie. Greșise? Nu i se părea că l-ar fi jignit cu ceva, ei i se părea că spusese o frază nevino-vată, dar nu avea de unde știi ce trezise în sufletul lui.

– Da... foarte fericită!

Luase buchetul de flori, plăti și ieși fără să scoată niciun cuvânt.

Trecuse o săptămână, două, el dispăruse. Dalia era nedumerită, nu înțelegea ce l-o fi supărat atât de tare. Îi povestise doamnei Manolescu incidentul, dacă se putea numi așa, dar ea nu-i dăduse importanță.

– „Sunt fel și fel de oameni. Cine știe? Dacă vrea mai vine, dacă nu, asta e!”

Ei însă îi era dor să-l vadă. Zilnic când se apropia ora la care el venea de obicei, spera. Privea mereu spre ușă, inima îi bătea cu putere. Dar aștepta în zadar, el nu mai apărea. Oare ce ascunde acel bărbat, se întreba Dalia... O intriga și întrista lipsa lui. Și-ar fi dorit să știe motivul supărării lui.

– Dalia, cineva te va înlocui aici la magazin. Noi două trebuie să ne ocupăm de o sală de nunți, cu aranjamente florale pentru mese, pentru sală, buchetele domnișoarelor de onoare, buchetul de mireasă, mergem să vedem. Vom lucra împreună, știu că vei face față, avem la dispoziție două săptămâni, dar munca asiduă va fi în ultimele zile. Până atunci trebuie să cădem de acord cu mirii, să vedem ca ce și-ar dori. Ce zici?

– Bine, dar să știți că puțin mi-e frică...